

A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. (Gal 5,22)

Pál apostol a Galata környékén élő keresztényeknek ír, akik befogadták az általa hirdetett evangélium üzenetét, most mégis a szemükre veti, hogy nem értették meg a keresztény szabadság mibenlétét.

Izrael népe számára a szabadság Isten ajándéka volt: kiszabadította őket az egyiptomi fogságból, új föld felé vezette őket, és szövetséget kötött velük, a kölcsönös hűség szövetségét.

Pál ugyanígy határozottan állítja, hogy a keresztény szabadság Jézus ajándéka.

Ő ugyanis lehetőséget biztosít, hogy benne hozzá hasonlóan Isten gyermekei legyünk, aki Szeretet. Az életével megtanította[1] és bemutatta[2], hogy ha hozzá hasonlóan mi is az Atyát utánozzuk, akkor a többiek szolgálatában mi is megtanulunk az Atya irgalmával viseltetni mindenki iránt.

Bár értelmetlennek tűnhet, hogy „szabadon szolgáljunk”, Pál számára ez mégis lehetséges, mert az emberiség Jézus kereszthalála által megkapta tőle a Szentlélek ajándékát.

A Szentlélek pedig erőt ad, hogy kilépjünk önzésünk börtönéből – ahol megosztottság, igazságtalanság, árulás és erőszak uralkodik –, és elvezet az igazi szabadságra.

A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békeesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.

A keresztény szabadság azon felül, hogy ajándék, odaadást is kér. Mindenekelőtt odaadást, hogy a Szentlelket a szívünkbe fogadjuk, helyet készítsünk neki és fölismerjük a bennünk szóló hangját.

Chiara Lubich így ír: [...] „Egyre inkább tudatában kell lennünk, hogy a Szentlélek bennünk él: végtelen kincset hordozunk magunkban, de nem vagyunk eléggé tudatában ennek. [...] Ahhoz, hogy meghalljuk és kövessük a hangját, nemet kell mondanunk [...] a kísértésekre, és szakítanunk kell a csalóka vonzalmakkal: igent mondani a feladatokra, melyeket Isten bíz ránk, igent a szeretetre minden felebarátunk iránt, igent a próbatételekre és a nehézségekre, amelyekkel találkozunk... Ha így teszünk, akkor a Szentlélek fog vezetni, és keresztény életünknek ízt, tartást, erőt és ragyogást ad, mely a hitelesség záloga. Így akivel találkozunk, is észre fogja venni, hogy nem csak a földi értelemben vett családunk gyermeke vagyunk, hanem Isten fiai.”

[3]

A Lélek ugyanis arra hív, hogy ne önmagunkat helyezzük a figyelmünk középpontjába, hanem fogadjuk be, hallgassuk meg a másikat, osszuk meg lelki és anyagi javainkat, bocsássunk meg, és gondoskodjunk a legkülönbözőbb emberekről, a mindennapokban adódó helyzetekben.

Ennek a magatartásnak köszönhetően megtapasztalhatjuk a Szentlélek jellegzetes gyümölcseit: saját emberségünk is fejlődni fog az igazi szabadságban. Ugyanis olyan képességek és tartalékok kerülnek felszínre bennünk, amelyek örökre be lennének temetve és ismeretlenek maradnának, ha csak önmagunkra tekintve élnénk.

Minden tettünk lehetőséget kínál, ne szalasszuk el az alkalmat, hogy nemet mondjunk az

önzés rabszolgaságára, és igent a szeretet szabadságára.

A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.

Aki megengedi, hogy a szívében a Szentlélek működjön, az a mindennapi tetteivel hozzájárul a pozitív emberi kapcsolatok építéséhez a családban és a társadalomban.

Carlo Colombino olasz vállalkozónak és családapának a cége Észak-Olaszországban van.

Hatvan alkalmazottjának a negyede nem olasz, és többeknek tragikus a múltja. Így nyilatkozott egy interjúban: „A munkahely is segítheti, sőt, segítenie kell a beilleszkedést. Építőipari anyagok újrafelhasználhatóvá tételével foglalkozom, és felelős vagyok a környezetemért is, ahol élek. Néhány évvel ezelőtt nagyon keményen érintett a gazdasági válság: a vállalkozást tartsam meg, vagy az embereket? Megmozgattunk néhány embert, beszéltünk velük, hogy megtaláljuk a legkevésbé fájdalmas megoldást, de nagyon nehéz volt a helyzet, sok álmatlan éjszakával. Ezt a munkát lehet jól és kevésbé jól végezni, én megpróbáltam a lehető legjobban. Én hiszek a pozitív elvek erejében. Nem remélhet nagy jövőt az a vállalkozás, ahol csak a bevétel és a eredmények számítanak, mert minden tevékenység középpontjában az ember áll. Hívó vagyok, és meggyőződésemm, hogy a vállalkozás és a szolidaritás összhangja nem utópia.”[4]

Bátran hallgassunk tehát a hangra, mely személyesen meghív a szabadságra ott, ahol élünk és dolgozunk.

Így lehetővé tesszük a Lélek számára, hogy eljusson sok más emberhez is körülöttünk, és megújíthassa az életüket, a történelmet pedig az „öröm, a béke, a nagylelkűség és a jóakarat” távlatai felé vezérelje.

Letizia Magri

[1] Mt 5,43-48; Lk 6,36

[2] Mk 10,45

[3] vö. C. Lubich, *Possediamo un Tesoro*, Città Nuova, 44, [2000], 10, p. 7.

[4] vö. C. Colombino, *Nella mia azienda economia ed etica vanno a braccetto*, in *Credere*, periodici san Paolo, 26 novembre 2017, n° 48, pp.24-28.

forrás: *fokolare.hu*